

tillgångar inte räckte till för dess gäldande och han inte heller kunde komma i förbindelse med kung Kristian, som eljest aldrig hade lämnat honom ohulpen, ville han säkerställa Gustaf Vasa genom borgen af biskopar, prelater och adelsmän och så fara åstad till tyska kurfurstar och furstar för att hos dem bönfalla om en för ändamålet tillräckligt betydande kontant försträckning.

Gustaf Vasa afvisade emellertid alldeles detta förslag och fordrade i stället, att von Melen skulle inträda i hans tjänst. Han förklarade, att herr Berend på grund af sin intima förtrogenhet med svenska förhållanden skulle bli till stor fara för Sverige, om han lösgåfves. Och han ställde von Melen inför valet att antingen gå i svensk tjänst eller ofördröjligen bli aflifvad. Vid samtalets slut fördes von Melen ned till sitt härbärke i staden, och 55 man höllo där i tre dagars tid sträng vakt öfver honom. Under loppet af dessa tre dagar sände Gustaf Vasa till herr Berend ett i den senares namn skrifvet uppsägelsebref till Kristian II, hvilket von Melen nödgades besegla med sitt sigill utan att dessförinnan erhålla kännedom om innehållet. Brevet blef därefter utan von Melens medverkan befordradt till adressaten.

På tredje dagen lät Gustaf Vasa ånyo förekalla herr Berend och upprepade sina förra gången uttalade hotelser för det fall att von Melen tredskades. Till yttermera visso lät han ett antal bönder med spända armborst inträda i det rum, där samtalet mellan honom och herr Berend fördes, och dessa bönder förklarade på den blodtörstige riksföreståndarens tillskyndan, att de ville göra den olycklige fången till en sankt Sebastian,¹ om han vägrade att svära Gustaf trohet.

Nu besinnade sig herr Berend äntligen på att villfara Gustaf Vasas begäran. Han gjorde klart för sig, att Kristian II inte kunde ha någon fördel af hans död, och så fattade han med tungt hjärta ett beslut, som inte heller i fortsättningen någonsin ländt honom till glädje. Med många och starka ord hemställer han till skriftens adressater, om de efter att ha läst hans skildring kunde anse, att han med någon lust och fröjd skiftat parti, och om det inte snarare stod uppenbart för dem, att han med det gröfsta våld tvingats att ta det ödesdigra steget. Det borde således vara solklart, att Gustaf Vasa ljög, när han i sin »lesterbüchlein» påstod, att von Melen frivilligt gått i svensk tjänst.

Betecknande för von Melens ängsliga månhet om att hans skildring af

¹ Den hel. Sebastian led under de diokletianska förföljelserna martyrdöden på det sättet, att han genomborrades af mauretanska bågskyttars pilar.